

tenger ostromolta sávon,
egyként fogadni tavaszt, telet,
és tudni: mind emlékezet –
nyíló ablak, élet, álom.

Shakespeare

E.-nek

Napod el ne feledd, ha az éjszaka jön,
emlékezz, áldás volt időnk felett, s fogadd,
árnyéknak a földön majd beöltözöm,
nem múlt el fényünk, ha végül kihunyt a nap.
És halod a hangomat is, át a ködön,
és látni fogsz, amíg csak látod magadat,
áttetsző leszek, mint oltár fölött a csönd –
fenyők lombját a szél, kifésülöm hajad.
És nem múlik el, ami van – élek és élsz,
s a káprázat mögött találkozunk megint,
s bennünk, akár a lép ölén a sűrű méz,
ragyognak aranyból szőtt, földi éveink,
tavaszba mártott, izzó, romlatlan anyag –
s nem is lehettem volna ennél boldogabb.

Szita Szilvia

Arányos büntetés

Gyerekkorodban kínoztad a kutyákat,
pedig először farkukat csóválva közeledtek
hozzád. Meg akartad mutatni nekik,
hogyan nem érdemelsz szeretetet,
mert gonosz vagy és kegyetlen.
És mert az állatok nem hittek neked,
még jobban rúgtad és ütötted őket.
Csak akkor elégedtél meg, mikor
már érkezésed kiszagolva menekültek.
Igen, a kutyáknak igazuk volt:
neked pontosan ez járt. Te is
elbújtál mindig, ha apád hazaért.

Testvérek

*Félreértés ne essék: azok a bútorok
nem a tieid. Te csak örökölted őket.*
Nemcsak álmomban jött ki szó nehezen
a számon, a telefonba sem tudtam
erre mit felelni. Száraz torkomat
köszörültem, mint egy életlen kést.
Megint győzött az ostobaság,
mi pedig megint és mindketten
vesztettünk az osztzkodásnál.

Nyílt vereség

Álljunk meg egy üdítőre, kérte.
Kupakok a falon, egy barna
keretes óra, mellette tévé,
az alkohol és a dohány
bútorokba ivódott, kihűlt szaga.

A ragacsos, sörpecsétetes asztal
mellett csend lesz, ahogy a férfiak
tetőtől talpig felmérnek bennünket:
az ötvenes nő meg a fia.

Rá akarják beszélni, hogy igyon
a kólához egy Unicumot. Meghívják.
Kérdőn néz rám, én bólintok,
persze ő dönt. Iszik velük egyet.

Bár ne lógnék ki közülük
a koztümömmel, az ékszereimmel,
a festett szememmel! Azzal, hogy
egy kocsmába nőként betérek.

Pedig innen jövök én is,
a moslékosvödrök, dísznóvágások,
szőlőhegyek, földutak világából.
Őseim napszámosok voltak,
nagyapám a téeszben raktáros.

Szavaik gyerekkoromból ismerősek,
de jelentés már nem tartozik
hozzájuk. Ahhoz, hogy újra
megtanulható legyen,
nyelvük túllontúl idegen.

Ha beszélném, talán nem hatódnék
úgy meg a leharcolt arcok láttán.
De visszafelé nem vezet út,
soha nem vezetett.

Társalognak a fiammal, kérdezzgetik,
ő máris inkább közējük tartozik, mint én,
bár neki talán mindegy. Hozhatja
magával, amit itt összegyűjt,
de le is teheti. Neki ez a nyelv
nem az otthon szétszórt hamuja.

A faliorára nézek. Lassan indulnunk kell,
mondom a fiamnak, hosszú még az út.
Förláll, jön mellettem engedelmesen
az összefoltozott, hepehupás aszfalton.

A kocsinál megállunk, keresem
a slusszkulcsot, amit elnyelt
a táska mélye, kutatok utána,
minden más a kezembe akad.

Miért nem teszel végre rendet?
– kérdezi a fiam. Magamban
adok neki igazat, ki kellene már
dobnom azt a sok vacakot,
csak a helyet foglalják.
Az üresség helyét.

Hangosan csak annyit mondok,
hogy néha a bonyolult az egyszerűbb.
Nem győzőm meg.

Miután beültünk a kocsiba,
bekapcsoljuk a biztonsági övet,
felém fordul, és váratlanul
kezébe fogja kezemet.